

Proloog

“Hier! Dat is genoeg voor nog een shot. Ik zou niet willen dat hij je slaat op jullie trouwdag!”

Vaclav Tarasič gooide de ampul op de sprei. Daarna draaide hij zich weg van de vrouw op het bed en greep zijn onderbroek die op de vloer lag.

“Vergeet niet dat je morgen om halfnegen klaar moet staan. Leoš komt je oppikken.”

Bojana Stoukalova zweeg, trok het laken nog strakker om zich heen en staarde voor zich uit.

“Verdomme!”

Tarasič’ teen bleef haperen aan het elastiek. Hij balanceerde moeizaam op één been terwijl hij met de andere voet het tweede gat in zijn broek zocht. Hij verloor zijn evenwicht en plofte neer op het bed.

De vrouw verroerde zich niet. Ze wachtte tot hij eindelijk wegging en bestudeerde ondertussen het plafond met de vocht- en schimmelvlekken en de persvormen van al wat ooit een insect was. Ze zag spatten, roestvlekken en een lichtbruin aangekoekt restje. Spaghetti bolognaise anno 1990.

“Hé, ben je doof?”

“Ik heb je wel gehoord. Morgen, halfnegen.”

Bojana voelde zijn zaad uit haar vagina weglopen. Wilde zich wassen. Wachtte.

Een zacht gekreun deed hen allebei het hoofd draaien naar de hoek van de kamer. Daar lag Harry Goethals, haar kersverse echtgenoot, in dezelfde ongemakkelijke houding waarin Tarasič hem had neergekwakt.

“Ha! Onze vriend komt bij zijn positieven ... Ja, krab een beetje in je kruis. Je vrouw kijkt. Zorg dat je hem omhoog krijgt.”

Bojana sloot de ogen. Ze wou dat ze ook haar oren kon afsluiten. Niets meer horen, niets meer zien. Gewoon neerliggen. Meer verlangde ze niet.

Haar ogen vlogen open toen Tarasič het laken van haar wegtrok.

“Je hebt een verdomd schoon lijf voor iemand van achtendertig. Nooit verwacht. Een beetje mager, maar die tieten zien er goed uit. Misschien kom ik vanavond nog eens langs.”

Hij lachte toen hij de afkeer op haar gezicht zag.

“Wen er maar aan. Mijn vrouwen moeten tegen een stoot kunnen!”

De suggestieve manier waarop hij zijn heupen bewoog in een poging Elvis te imiteren deed Bojana rillen. Tarasič was tevreden met haar reactie en kleepte zich verder aan. Toen was hij weg.

Ze hoorde de deur open- en dichtgaan, zijn voetstappen op het trottoir, het portier dat werd dichtgeslagen. Pas toen de wagen wegreed, kwam ze van het bed af en liep naar de douchecel in de bijkeuken. De man in de hoek gunde ze geen blik.

*

Zestig kilometer verder nam de oud-koningin op dat moment een hapje van de avocado met garnaal en glimlachte naar de bejaarde kanunnik aan haar linkerzijde.

“Heeeeel ... lekker!”

De kannunik had geen flauw idee of ze het meende, of net niet, of als ze soms de spot met hem dreef, want ondanks haar leeftijd, de rimpels en de gebogen rug straalde ze een ondeugendheid uit die de geestelijke niet verwacht had. Hij kuchte.

“Dank u, majesteit.”

Hij proefde voorzichtig. Zijn smaakpapillen registreerden niets verdachts en opgelucht haalde hij adem.

“Weet u wanneer we in de kerk verwacht worden?”

“De gebedsdienst begint om 15.30u, majesteit, maar u wordt pas om 16.45u verwacht.”

“Aha, dat is zeer goed. Dan hebben we nog tijd voor een borrel.”

Had hij dat wel goed verstaan? Zijn hoofd maakte een knik naar links en zijn rechter mondhoek trok eerst spastisch omhoog voor hij kon antwoorden.

“Een borrel?”

“Hahaha.”

Boven de hand die ze voor de mond hield, fonkelden haar ogen olijk. De kannunik glimlachte zuinig.

*

Op hetzelfde moment controleerde een veiligheidsman aan de kathedraal de handtas van een paar oudjes die de Mariale gebedsdienst wilden bijwonen. Een vluchtige blik op de inhoud bleek voldoende en lichtjes bevend schommelden de dames even later de kerk in. “Dat zijn zussen,” dacht de man, “en ze willen niets missen. Ze komen vast voor ons Faby.”

Wat verwonderd bemerkte hij dat de vermeende zussen niet bij elkaar bleven, maar elk voor een andere zijbeuk kozen. De ene had waarschijnlijk een voorkeur voor de Heilige Antonius en de andere voor het Heilig Trezeke.

Tijd zich erin te verdiepen had hij niet, want de opkomst voor de inzegening van de nieuwe mantel voor het Mariabeeld lokte heel wat kerkgangers.

Stipt om 15.30u ving de gebedsdienst aan. De kathedraal zat voor meer dan de helft vol, maar de organisatoren verwachtten dat straks, bij de aanvang van de pontificale eucharistieviering, nog een heleboel gelovigen of bewonderaars van de oud-koningin zouden toestromen.

Al bij al stelde dat aantal niet veel voor. Een voetbalmatch van eerste klasse lokte veel meer en vooral veel gevaarlijker volk. De veiligheidsmannen en -vrouwen rond het kerkgebouw verveelden zich dan ook. Het meest gevaarlijke wapen dat ze ontdekt hadden, was een nagelschaartje, tenzij je in elke wandelstok of kruk een knuppel zag. De gemiddelde leeftijd van de ‘verdachten’ lag bovendien dicht bij de zeventig dan bij de zestig jaar. De snelheid waarmee die oudjes een aanval zouden plegen, zou voor de goed getrainde lijfwachten in slow-motion gebeuren. Toch waren de veiligheidscontroles verhoogd als gevolg van een taartaanval op de oud-koningin exact drie weken geleden. De dader, waarschijnlijk één van de leerlingen van het Sint-Willibrorduscollege te Brussel, kon ontsnappen. In een bijhorend briefje maakte de anonieme bakker zijn lidmaatschap bij het ‘Comité Contra de Monarchie’ bekend.

Bij de politie had men nog nooit van het CCM gehoord, maar men nam de bedreiging aan het adres van de oud-koningin heel serieus op. Vandaar de strenge maatregelen bij de Antwerpse kathedraal.

Om 16.40 u. reed de wagen met de voorname gasten voor. De behulpzame Antwerpse bisschop bood de koningin zijn hand bij het uitstappen aan. De kannunik die dezelfde intentie had, maar iets te laat kwam, voelde zichzelf wat overbodig en knikte uitvoerig naar de paar kijkklustigen die op veilige afstand werden gehouden. Een zacht applaus steeg op. Hare Koninklijke Hoogheid glimlachte minzaam en schreed traag over de rode loper de volgelopen kerk in.

“Ze zijn binnen!” kraakte het door de radio-ontvanger van het Hoofd Veiligheid.

“Sluit alle deuren,” was het korte antwoord.

Het bevel werd ogenblikkelijk uitgevoerd en de wachters aan de buitenkant namen hun plaats in. Er kon niemand meer in, maar er zou ook niemand kunnen ontsnappen.

Vanuit de O.-L.-Vrouwekapel kwamen de dragers met het genadebeeld via het gangpad van het schip in processie naar het altaar. Reikhalzend keken de aanwezigen toe.

“Mevrouw, mag ik Uwe Koninklijke Hoogheid van harte welkom heten op deze eucharistieviering ter gelegenheid van de inzegening ...”

De bisschop genoot van de aanblik van die honderden gelovigen. Zijn stem kreeg een warme ondertoon en de woorden vloeiden over zijn lippen. Zelfs de standaardformules van de mis herwonnen hun betekenis. Niets leek nog gewoon. Het samenhoringsgevoel stroomde door de harten van de gelovigen.

Werd het sentiment wat te zwaar, of stak een eerste verkoudheid de kop op? Eén van de door de veiligheidsman gecontroleerde zussen grabbelde in haar handtas op zoek naar een zakdoek. In de linkerbeuk en bijna terzelfder tijd, deed zus nummer twee hetzelfde. Achteraan tastte een heer in zijn mouw en ook aan de O.-L.-Vrouwekapel zat een dame te rommelen in haar tas. Niemand sloeg daar acht op.

De zakdoeken die boven werden gehaald vielen als bij toeval op de grond naast een muur, pilaar of biechtstoel. Even later werden ze weer opgepakt en weggestopt.

“Geachte aanwezigen, mag ik u nu vriendelijk uitnodigen om samen onze schuld te bekennen?”

Gehoorzaam zochten honderden ogen naar de juiste tekst op het blad dat hen bij het binnenkomen was aangereikt.

“Heer God, zo dikwijls denken wij dat we alleen op stap zijn ...”

Vooraleer de lector de belijdenis had uitgesproken, weerklonk achteraan een luide gil, gevolgd door een schreeuw, een stoel die omviel en een aantal mensen die opsprongen. Niemand begreep wat er aan de hand was. Ogenblikkelijk vormden de lijfwachten een kring rond de koningin en maanden haar aan te gaan liggen, wat hare majesteit weigerde, maar ze maakte zich wel zo klein mogelijk. Onder de arm van het Hoofd Veiligheid schuifelde ze in de richting van de sacristie. Die uitvalsweg werd snel verlaten toen nieuwe kreten vanuit die hoek losbarstten.

De vier veiligheidsmensen manoeuvreerden nu naar de zij-ingang. Met het wapen in aanslag draaiden ze voortdurend 90° heen en weer, maar nog steeds hadden ze geen besef vanwaar het gevaar precies kwam.

“Vluchtauto aan zij-ingang. Stuur versterking!” blafte het Hoofd Veiligheid in zijn radio.

Een hele reeks kerkgangers uit de middenbeuk dook in elkaar of liet zich op de grond vallen, toen een of ander projectiel langsheen hun hoofd scheerde. Paniek golfde door de kerk. Het tumult nam hand over hand toe, sommigen vluchtten de biechtstoel in, anderen probeerden het portaal te bereiken. In luttele seconden was de chaos compleet.

“Onbekende vijand met onbekend wapen zit verschanst in de kathedraal,” brulde het Hoofd. Vrij hardhandig duwde hij de oud-koningin voor zich uit. Sirenes werden hoorbaar toen ze bij de zij-uitgang kwamen. De deur werd opengegooid en verscheidene personen trokken de koningin de gevarezone uit en de vluchtauto in. Met gierende banden stooft de wagen weg.

Binnen in de kerk beukten mensen huilend op de portaaldeur. Boven het gejammer riep opeens iemand: “Het zijn vleermuizen, verdomme! Vleermuizen!”

Een veiligheidsman keek snel omhoog. Aan zijn voeten lag een oude vrouw op haar buik. Haar lichaam schokte van het lachen, terwijl ze een verfrommeld papier liet vallen. De rechercheur die het later vond, las: ‘Met de groeten van het CCM.’